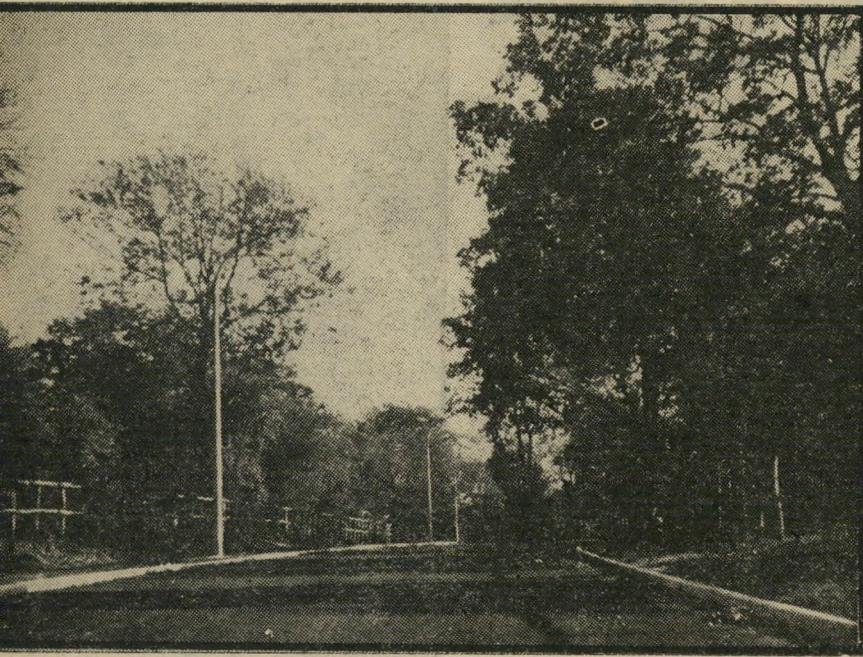
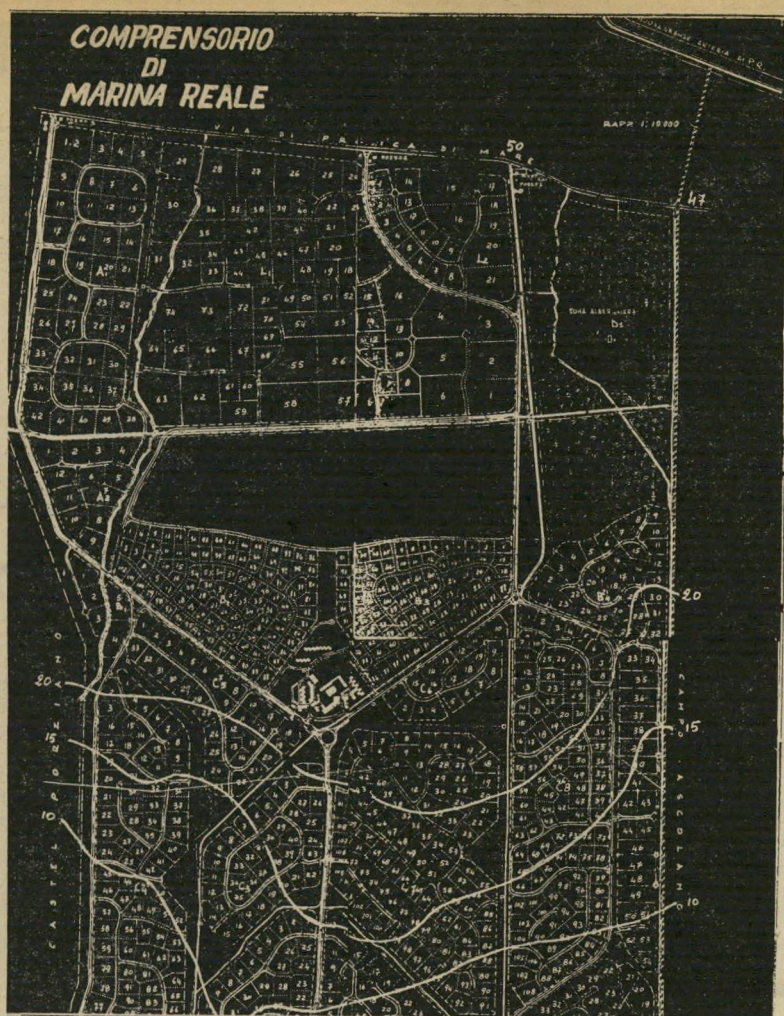

ראלית גרועה מחזיקה ב־10% מ־
הזכויות שלו ברומא, והתאונן מרה
על החברה, המונעת ממנו מכירה
במחיר שנראה לו סביר.

לד בונה" ב"ז מידיון דודר, זיכו את
החברות הוואדציות של טיבור כי
סמום מקביל, שבא ישירות או כי
עקיפין מן, סודל בונה" ?

ברור, כי זוהי עבירה חמורה ביותר.

כך גם ההלוואה בת 4.2 מיליון הדולר שלקה רכטר עבור סולל בונה באמצע שנת 1974, קיבל את תמורתה לאחר שנפרעו שטרות בסך דומה, למרות שנתן כביטחון שטרות ב־5.2 מיליון דולר. השטרות הער- דפים, אשר מיליון דולר, נעלמו, ועד היום אינן יודע היכן הם.

לכל מיכנולוג העסקות הללו יכול להיות הסבר אחד, פשוט: "סודל בונה" שותפה, בצורה כלשהיא, ב"עסקת-הקרקעות של רומא.

למיוחד אסור להוציא כספים מן
הבנק, ישירות לחברות הוואדני-
ציות, וכך עוזר לו האוצר של ישי-
באל להונות את הפיקוח-על-הבני-
נים בשווייץ.

כך נהג האוצר מדי־שנה, בחודש דצמ־
בר, או לפני־כן. כאשר התמוטט הבנק יִשְׁל

— מאת —
גאל לביב

רוזנבוים, אירעה תקלה :

לקראת סוף שנת 1974 נרשם בספריי הבנק, כרגיל, חיוב של מדינת ישראל ב־2 מיליון דולר. אולם מאחר שבישראל כבר ידעו מה צפוי, לא לקחו את הכסף באופן ממש, ולא העבירוהו לחברות הוואדציות כמדי שנה, כך קרה שהקומיסאר של ה־בנקיפירוק בשווייץ, הנדע כי מדינת ישראל חייבת 2 מיליון דולר, בעוד בישראל טענו, כי לא היו דברים מעולם.

קרני
הצבי

וְלֵךְ, עֲזַרְתּוֹ שֶׁל סָמִיר הִיחָה כִּי
אֵינְיוֹמָאֶס לְעֹמֶת זֶה שֶׁל צְבִי רֶכֶט.
 עֲזָרָה זֶה, הִנְחִשְׁתָּ כֵּאֵן לְרֵאשׁוֹנָה, מִסִּירָה
 אֶת הַלֹּט מֵעַל תַּעֲלוּמַת הַהִלּוּאוֹת וְהִשֵּׁר
 סִרְתּוֹ שֶׁל סוּלָל בּוֹנֵה וְסִיבּוֹר, עֲסָקוֹת יִשְׁגֹּם
 מִבִּקְרֵי הַחֲתָדִיר וְגַם הַמִּשְׁטָרָה אֵינָם מֵרִי
 צֵאִים אֶת יְדֵיהֶם וְיִלְלִים בָּהֶן.

כאשר התמוטט הבנק של סיבור, התברר
כי משוממה רשום בסיפרי הבנק שסולל
בונה לוחה ממנו 2 מיליון דולר ומזומה
קודם לכן. רכסו טען כי כנגד הרשום
יש בידו מיכתב גגדי. המבטל את ההישום
הזה. ולכן אין סולל בונה חייב דבר. עד
כך לא היה ברור לאיש לשם מה נעשו
רישומים כאלה. אולם, כאשר ידוע על
ההלוואה שהיה האוצר מקבל מסיבור,
כביכול - ומלווה מידי חברות האוצריות
של סיבור - האם לא עשה כך גם רכטר,
בלי ידיעתה את הנגלת סולל בונה ?

אסכן, ברור כי היו כאן עבירות רבות על חוקי המדינה. שכן, רכטר טוען כי קבלת ההלוואה בת 2 מיליון הדולר לא היתה בגדר עבירה, שכן לא התקיימה מעולם. הוא ארייה כי הוצא מייד מיכתב נגדי מבטל אותה.

מה יקרה אם יימצא בספרים כי
באותה עת שרשמו את חיוכ „סו“

מנחה עתה גם את בלומפילד. השאר, 326
אלף הקטאר ניתנו למישפחת סאבויה.

בינתיים השתלט בלומפילד על הבנק של ברונובים, באמצעות קרדיטיווים שהוא היה הנאמן שלה ואשר החזיקה 40 מיליון דולר. מרבית כספי הקרן, אשר לפי הצוואה היו צריכים ללכת לישראל, הוש-

קעו אצל ריזנבוים, שהשתמש בכספים למטרותיו הספקולטיביות.

40 מיליון
דולר

ה השקעות ברומא בלעו יותר ויותר כסף, וזליגמן לא הצליח להחזיק עוד מעמד. הבנק שלו שקע בקשיים ונמכר לווליאם רובינסון, עד שנסגר בימים אלה. הבנק של רובינסון המשיך אז לייצג את הקרקעות שניתנו בשעתו לזליגמן.

משך השנים תפחה ההשקעה, לסכום-ענק של למעלה מ-50 מיליון דולר. סכום זה כוסה בעיקר על-ידי גניבת כספי קרן-דייוויס.

בשנת 1971 גילו לפינחס ספיר שר-
האוצר דאז, את פרשת הקרן וגניבת כס-
פיה, והוא איים על בלומפילד במאסר אם
זה לא יעביר את הכספים לישראל. נחתם
הסכם בין ספיר לבלומפילד, על העברת ה-
מיליון דולר כל שנה. החל בשנת 1970, כך
שעם סיום המשא-והמתן היה על בלומפילד
להוציא סכום ל-14 מיליון דולר ולתיתם
לישראל.

אגב, משום-מה הדך החזק ה-
ארי של הכסף לקרן-החינוך של
ספיר, או כמוסדות של ההסתדרות.
כספי הקרן לא נכנסו כתרומה לאר-
צר אלא כספיר, אישית, קבע מה
יטעשה בהם.

הוצאה זו 14 מיליון דולר בבתי-אחת-גרמה קשיים לטיבור, שחיפש מוצא. הוא פנה לשני חבריו, שערים הוא עובד כל השנים — סינחס ספיר וצבי רכטר. ספיר עזר לו בדרך פשוטה מאוד: מדי סוף שנה לקח האוצר של מדינת ישראל הלי-וואה של 2 מיליון דולר מן הבנק של רוננובים ליוזמה אחת הכסף לנכרות הווא-איות של טיבור, שהיו מושקעות ברומא.

שומד

באיטליה

מדוע היה כדאי לרוננובים לשתף את סולל בונה בעיסקת רומא? הבעייה הגדולה שלו היתה שינוי ייעוד הקרקע. כל אדמות רומא מייעדות לפארק, ויש התנגדות חזקה מאד לתוכניות של טיבור לבניה קוץ. השטח, אגב, אחד מהמתנגדים העיקריים הוא הארכיטקט הראשי של עיר-

רוזנבוים עצמו הכריז, מיספר פעמים, כי חברה הסתדרותית ישי-

כרשת הסכסוכות בכותרות בעיתונות האיטלקית